

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace, about to kiss. The woman has long brown hair and is wearing a light-colored, sleeveless dress with a dark floral pattern. The man has short dark hair and is wearing a light blue button-down shirt. They are standing in a garden with a stone wall and a decorative wrought-iron gate in the background. The scene is bathed in soft, natural light.

Cathy Williamsová
Návrat
do Kalifornie

CATHY WILLIAMSOVÁ

NÁVRAT
DO KALIFORNIE

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

vždycky mě zajímá, jak věci vypadají z jiných úhlů, jak se mění jejich barvy, tvary, vůně a chuti.

V únoru, možná si ještě vzpomenete, jste si mohla přečíst příběh Carol Marinelliové nazvaný Dívka se špatnou pověstí. A třeba si vybavíte i scénu z pohřbu manžela hlavní hrdinky, Mii, na němž se k ní chová Ariana, jeho dcera z prvního manželství, nebojím se to říct, opravdu jako pořádná mrcha. Rozhodně jste k Arianě tehdy sympatiemi zahořet nemohla.

Jenže tento měsíc vydávám knihu pojmenovanou Jiná, než si myslel, jejíž hrdinkou je právě Ariana. A ta scéna z pohřbu je zde také a Ariana... inu, je to jako v názvu příběhu. Je totiž úplně jiná, než jak si ji budete pamatovat z února. A pochopíte, že to, jak se chovala, bylo dáno situací, nešťastnou shodou okolností, neporozuměním, žalem...

A mě v souvislosti s tím napadla slova, která v jedné své knize napsal velký arménsko-americký spisovatel William Saroyan:

„Vidíš-li něco, o čem jsi si jist, že to není správné, nebuď si tím jist. Jde-li o lidi, buď opravdu opatrný.“

S láskou

Váš Harlequin

Cathy Williamsová

**NÁVRAT
DO KALIFORNIE**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Promoted to the Italian's Fiancée

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Cathy Williams
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8249-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-8250-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-8251-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Dostala jsem pozvánku na odpolední čaj.“

Evelyn Scottová přistrčila přes stůl k Izzy obálku s ručně napsaným jménem.

Lehce povečeřely. Měly skvělý salát ze zeleniny, kterou Evelyn vypěstovala ve své zahradě, vypily doma lisovanou šťávu.

Zapadající slunce zbarvilo oblohu do oranžova.

Tady v Napa Valley byl horizont v nedohlednu a nebe nekonečné. Bylo jako plátno, na němž se podle denní doby nebo podle počasí střídaly všechny odstíny barev. Izzy dokázala ležet na zahradě v trávě celé hodiny a obdivovat velkolepou a neustále se proměňující podívanou.

„Osobní pozvánku?“ Izzy si přitáhla obálku. Zatímco si nezávazně během večere povídaly, musela celou dobu předstírat, že obálku nevidí a usilovně skrývat nejen zvědavost, ale i obavy.

Tušila, od koho pozvánka přišla.

Otevřela obálku. Už jen papír, na němž byla pozvánka napsaná, vzbuzoval obavy. Byl to ten druh papíru, který používali finančníci při vymáhání daní nebo advokáti hrozící soudním postihem.

Obsah pozvánky její první dojem potvrdil. Pozvání na odpolední čaj, při němž měla být *tváří v tvář* projednána záležitost prodeje domku, bylo napsané

rozmáchlými a rozhodnými tahy. Pozvánka působila spíše jako předvolání.

„Je to poprvé, kdy se na mě ten člověk osobně obrátil.“ Evelyn vstala a začala sklízet nádoby ze stolu.

„Nedělej si starosti s problémy staré ženské. Kvůli tomu jsi sem nepřijela.“

„Evelyn, tvůj problém je i můj problém.“

Pořád si nemohla zvyknout na to, že starou chůvu oslovuje Evelyn a ne *chůvo* nebo *paní Scottová*, jak chtěla maminka. Když se Izzy přerekla, máma ji po každé opravila.

Živě si vybavovala, jak sedí v matčině ložnici a pozoruje každý její pohyb. Sledovala, jak si matka kartáčuje vlasy, nanáší rtěnku a tiskne rty k sobě, aby rtěnku stejnoměrně rozetřela. Dívala se, jak se otáčí ze strany na stranu, aby se viděla z různých úhlů, a přitom nepřestává hovořit. Izzy jí nábožně naslouchala. Myslela si, že její maminka je nejkrásnější žena na světě. Hltala každé její slovo s tak vroucím obdivem, jaký dokáže dát najevo jen malé dítě.

O chůvě Scottové matka mluvila velmi často. Izzy se s Evelyn Scottovou setkala během jednoho, a jediného, výletu do Kalifornie. To jí bylo devět let. Bylo to rok před tím, než máma s tátou zahynuli při letecké nehodě. Ty prázdniny jí utkvěly v paměti, protože společných prázdnin s rodiči bylo tak málo. Jako by to bylo včera a ne před třinácti lety. Dodnes si pamatovala, jak byla v ten horký letní den šťastná.

Teď, když seděla s Evelyn u stolu a viděla obavy, které se zračily ve tváři staré ženy, začala se v ní vzmáhat zlost. Měla zlost na bezcitného miliardáře, který chtěl devětasedmdesátiletou ženu vyplatit a vzít jí domov a bylo mu naprosto lhostejné, co s ní bude potom. Už za ní poslal několikrát svoje právníky, ale výsledek jejich vyjednávání ho zřejmě neuspokojil.

„Ne, není to tvůj problém,“ prohlásila rezolutně Evelyn. Položila před Izzy talířek s dýňovým koláčem a posadila se zase ke stolu. „Máš toho sama až nad hlavu. Neboj, mě odtud nikdo nedostane.“

„Teď mám hlavu čistou,“ ujistila ji s úsměvem Izzy.

„Takže jsi mě konečně poslechla, zvedla jsi telefon a zavolala Maxovi?“ Evelyn zvedla obočí. „Věděla jsem, že mi chceš něco říct. Takové věci starý člověk vždycky vycítí. Nechme teď chvíli moje problémy stranou.“

Izzy si uvědomila, že *přesně to* nemá v úmyslu udělat. *Dokud situaci tady nevyřeším, na Havaj se nevrátím*, rozhodla se. Jistě, nebyla to její povinnost, ale pokud by člověk dělal jen to, co je jeho povinnost, ohleduplné a poctivé jednání by mělo minimální šanci na úspěch.

Izzy utekla z domova. Musela to udělat, protože měla zlomené srdce. Utekla do Kalifornie, do míst, kde vyrůstala její matka. Chtěla jí být aspoň tímto způsobem nablízku a doufala, že jí pobyt u Evelyn pomůže zahojit ránu, kterou jí v srdci zanechala Jeffersonova zrada.

Chtěla chodit po místech, kde pořád ještě zůstalo *něco* z její matky. Byla to hloupá a dětinská a iracionální představa, ale měla naléhavou potřebu své touze vyhovět.

Doma našla na dně skříně krabici plnou starých fotografií a pohledů. Bylo tam všechno, co tam uložila, než rodiče zemřeli. Prohlížela si fotografie velkého ranče, kde její máma vyrůstala. S dojetím si prohlížela obrázky chůvy – *paní Scottové*, fotky prarodičů, s nimiž se viděla jen jednou, a snímky všech kluků a holek, se kterými se máma kamarádila v době dospívání.

Srdce ji bolelo. Bolest přehlušila pocit zodpovědnosti, a proto hodila všechno za hlavu a utekla.

Samozřejmě – měla pocit viny, že nikomu nic neřekla, ale před odchodem se ujistila, že za ní nezůstaly žádné resty. Věděla, že Max to ocení, její rozhodnutí nakonec přijme a postará se o to, aby její nepřítomnost chod hotelu neohrozila.

Nechtěla se však cítit provinile kvůli rozhodnutí, které v ní už nějakou dobu zrálo. Utekla také proto, že nechtěla setrvávat dál na místě, kde vykonávala práci, kterou nedělala s plným nasazením, protože ji nebavila.

Vždycky se jí sevřelo srdce, když si její přátelé na něco stěžovali. Vždyť oni měli mámu a tátu! Max a James pro ni dělali, co mohli, ale od toho byli bratři. Po smrti rodičů v ní zůstalo veliké prázdno a po zradě Jeffersona ztratila iluze. Přesto nechtěla přestat hledat, co v životě postrádala. Bláhově si myslela, že to najde, když se vrátí na místa, kde žila její matka.

Věděla, že *velký dům*, jak ho nazývala matka, kdykoliv o něm mluvila, byl i s vinicemi dávno prodán. Nebyla tady proto, aby znovu procházela matčíným rodným domem. Stačilo jí, že byla v místech, kde máma kdysi žila a kde byla šťastná.

Izzy byla také šťastná, když zjistila, že matčina chůva Evelyn pořád žije v malém domku, který jí rodiče darovali.

Trochu se bála, že bratr po ní bude pátrat. Měl prostředky a vliv, takže si mohl najmout někoho, kdo ji najde během několika minut, ale neudělal to.

Už byla v Napa Valley několik týdnů a s Evelyn se sblížila, mohla ji dokonce považovat za dobrou přítelkyni a věděla, že i Evelyn jí plně důvěřuje.

„Takže?“ ozvala se Evelyn. „Už mě unavuje pořád mluvit jen o svých problémech. Chci slyšet nějakou dobrou zprávu. A já vím, že dobrou zprávu máš. Jsem sice stará, ale oči a uši mi pořád slouží. Co ti bratr

řekl? Ani nevíš, drahoušku, jak bych chtěla poznat vás všechny, abych si za jménem mohla představit obličeje. Chtěla bych vidět, jak Max a James vypadají ve skutečnosti a ne jen na fotkách, které mi ukazuješ na mobilu.“

Izzy neměla důvod nechat si obsah rozhovoru s bratrem pro sebe. „Před několika hodinami jsem s Maxem mluvila, i když jsem se zavoláním dlouho váhala.“

Nepátral po ní. Dokonce projevil i jisté pochopení pro její útěk.

Izzy mu volala hlavně proto, aby mu řekla, že zůstane nějakou dobu v Kalifornii, protože nechtěla, aby chůva Evelyn zůstala sama na řešení problému, který se objevil v souvislosti s její chalupou. Řekla mu, že jí musí pomoci a že se vrátí, až se problém vyřeší.

Bála se, že bratr bude zuřit. Čekala, že jí nařídí, aby se okamžitě vrátila a že jejich rozhovor vyústí v hádku. Ale Max byl skvělý. *Žádné Kdo? Co? Proč? a Kdy?* Byla mu za to vděčná.

Slíbil jí, že až se vrátí, promluví si spolu. Ujistil ji, že jí nebude nařizovat, co má dělat, že si promluví o tom, co si přeje dělat ona.

Evelyn se jí svěřila se svým trápením. Měla strach, že přijde o chalupu. Že přijde o svůj domov. Už za ní několikrát přišli právníci miliardáře, který koupil *velký dům*, a chtěli na ní, aby domek prodala.

Byl to další z mnoha developerů bez skrupulí, který chtěl dvě menší vinice scelit a udělat z nich jednu velkou. Evelynin domek mu v tom překážel.

Izzy neměla v úmyslu starou ženu opustit ve chvíli, kdy potřebovala pomoc a zastání.

Vzala ze stolu pozvánku a znovu si ji přečetla.

„Na ten odpolední čaj nepůjdeš,“ sdělila jí klidně, ale rozhodně. Natáhla se přes stůl a sevřela Evelyniny

ruce. Stará žena byla křehká jako ptáček, Izzy cítila v dlaních vystouplé žíly na jejích rukou.

„Ale já to musím nějak vyřešit,“ povzdechla si Evelyn.

„Ne,“ řekla Izzy, „ty ne. Vyřeším to já.“

Gabriel Ricci se podíval na hodinky a zamračil se, protože ta stará paní měla zpoždění.

Napsal jí jasně, aby přišla v sedmnáct třicet. Člověk v jejím věku asi nemá pojem o čase. Odpoledne si asi schrupne, dá si šálek čaje, kávy nebo kakaa a kousek koláče. Neměl tušení, proč si to představuje právě takhle, protože si ještě nikdy v životě nedomluvil schůzku s někým tak starým, notabene na sedmnáct třicet.

V půl šesté kulminoval jeho pracovní den. Šálek čaje a koláč bylo to poslední, na co myslel.

Bylo nepříjemné, že musel čekat. Byl bohatý a mocný a nikdy na nikoho nečekal. Nemusel. Stačilo říct, a každý se objevil přesně ve stanovený okamžik.

Jak se život změnil, pomyslel si. Rozhlédl se po nádherném obývacím pokoji. Převládaly tu světlé tlumené barvy čalounění a závěsů, nábytek byl starožitný a na zdech visela cenná umělecká díla. Z oken byl výhled na nekonečné vinice – řady a řady keřů vinné révy se v dokonalé symetrii táhly až za obzor.

Nezapomněl, odkud pocházel. Nikdy nezapomene na stísněný byt v Brooklynu, v němž vyrůstal, na zašlé tapety, na malý kousek udusané trávy za domem, který sloužil k více účelům: jako dvorek, záhonek na zeleninu i místo, kam se za příznivého počasí věšelo prádlo. Se sousedy, italskými přistěhovalci, si viděli do talíře. Vedli život plný odříkání. Vymanit se odtud dokázali jen ti nejhouževnatější a nejcílevědomější.

Jeho starostlivým rodičům se podařilo vstřípit mu

důležitost vzdělání. Gabriel tenkrát nesnášel mantru „musíš pilně studovat, jen tak něco dokážeš“, protože poflakovat se a bavit se byl neodolatelný způsob života jeho vrstevníků. Mohl být vůdcem jejich party lusknutím prstů, protože byl velký, silný a byl sebevědomý a nebojácný. Ale mantra padla na úrodnou půdu. Kromě toho si vážil svých těžce pracujících rodičů a příliš je miloval, aby nedbal na jejich dobře míněné rady.

Studoval. Tvrdě pracoval. Nejdřív vystudoval techniku na MIT a potom i Harvard se zaměřením na ekonomii, kde získal doktorát. Neměl v úmyslu pomalu stoupat po kariérním žebříku. Upřel oči na jeho vrchol a prudce vyletěl. Nechtěl žít jako otec, nechtěl přijímat rozkazy od lidí, kteří byli hloupější než on, ale dostali se nahoru, protože měli peníze, původ nebo známosti.

Dosáhl vrcholu pyramidy a užíval si svobodu a respekt, který se dostavil spolu s velkým majetkem a mocí.

Odmítl všechny lukrativní nabídky zaměstnání od velkých významných firem, a místo toho vešel, aniž by se předem ohlásil, do dveří malé rodinné investiční firmy, kterou velké významné firmy pomalu zašlapávaly do země.

Gabriel se usmíval, když si vzpomněl na své tehdejší kolegy, s nimiž byl dodnes v kontaktu. Vybral si moudře, protože poslechl instinkt. Podařilo se mu společnost vrátit do hry. Provedl ji bezpečně minovým polem tvořeným konkurenčními firmami, které působily v jejím oboru. Po dvou letech od okamžiku, kdy v ní začal působit, majitelé firmu prodali, vydělali miliony a Gabriel získal ještě mnohem víc.

Už dávno nebyl kluk z Brooklynu, který tam vlastně ani nepatřil, protože byl příliš ambiciózní, příliš chytrý a příliš odhodlaný odtamtud uniknout.

Uspěl. Měl dobrý život.

Příliš dobrý na to, aby skoro v šest hodin večer tady posedával a čekal, až se ta paní Scottová objeví.

Vstal a začal netrpělivě přecházet po místnosti. Zaslechl, že se dveře do obývacího pokoje otevřely. Ohlédl se a spatřil Marii, hospodyni, a hned za ní...

Zůstal stát na místě jako opařený.

Čekal, že přijde skoro osmdesátiletá žena. Věděl, jak vypadá. Mailem dostal ještě před schůzkou její fotografii.

Ale díval se na mladou ženu – vysokou a štíhlou jako proutek. Nádherné, velmi světlé vlasy jí rámovaly obličej a jako zářivý vodopád jí ve vlnách spadaly na záda. Pleť měla hladkou a jemnou jako hedvábí, oči chrpově modré a křišťálově jasné.

Měla na sobě lacláče. Jedno ramínko jí sklouzlo dolů, takže mohl spatřit světlé tílko a pod ním křivku malého ňadra.

Rozladilo ho, že se probudilo jeho libido i přes snahu to potlačit. Ta nečekaná, naprosto nemístná a silná sexuální reakce mu nebyla podobná – a *to* ho rozladilo mnohem víc.

Šel k ní.

„A vy jste kdo?“

Měl příjemný hluboký hlas, ale pohled studený jak led. Zamrazilo ji.

Když se zdálky dívala na majestátní sídlo, připomínalo jí jen vzdáleně dům prarodičů. Byl to jiný dům než dům, zvěčněný na mnoha vybledlých fotografiích, které nábožně schraňovala. Byl zrekonstruovaný a citlivě rozšířený přístavbami, takže teď to byl palác miliardáře. Nedožvěděla se, odkdy přesně tomu miliardáři patří. Podle Evelyn byl dům prodaný a zase koupený už dvakrát. Izzy si to ověřila včera večer na internetu. Gabriel Ricci byl poslední majitel

a na scéně se objevil teprve nedávno. To on nechal dům zrekonstruovat do současné podoby. Evelyn to musela vědět, protože všechny práce kolem domu mohla sledovat na vlastní oči. Také věděla, že vinice nový majitel udržuje na vysoké úrovni.

Na Izzy udělal dům dojem. Byl hezký. Bylo to rozlehlé sídlo s nádvořím, na němž pohodlně mohlo parkovat sto aut, a ještě kolem nich bylo dost místa.

Dojem na ni udělal, ale necítila posvátnou bázeň, jakou možná pocítil vnímavý náhodný pozorovatel. Velký majetek ji neohromoval, byla na něj zvyklá. Věděla, co lze a co nelze za peníze koupit a věděla, že devětasedmdesátiletou ženu koupit nelze a chtěla, aby v tom měl jasno i pan Gabriel Ricci.

Přivítala ji a uvedla mladá dívka s příjemným vystupováním, která toho moc nenamluvila.

Izzy cítila zdravou zlost. Cítila ji do chvíle, než se ocitla v krásném obývacím pokoji, než slyšela, jak se za ní potichu zavřely dveře, a než spatřila nejhezčího muže, jakého kdy potkala.

Byl vysoký, určitě měl bezmála sto devadesát centimetrů. Byl štíhlý a svalnatý jako atlet. Na sobě měl bílé tričko s límečkem a krátkými rukávy. Byl opálený. Tmavé kalhoty mu ležely na bocích, což zdůraznilo jeho štíhlý pas, úzké boky a dlouhé nohy. Tmavé vlasy měl trochu delší, na límci trička se mírně vlnily. Řasy měl dlouhé a husté. *Za takové bych vraždila*, pomyslela si Izzy. Oči měl skoro černé a chladné jako led.

Zadržela dech. Sebevědomí, s nímž do domu vešla, se vytratilo jako rosa z trávy v letním ránu.

„Nuže?“

Izzy zjistila, že jí vyschlo v ústech. Odvrátila na chvíli pohled, ale nepomohlo to. Před očima měla pořád opálené svalnaté paže, oči tmavé jako noc a rysy tak dokonalé, že by si člověk na chvíli nemusel

všimnout, že se jejich majitel netváří zrovna přátel-
sky.

Jeho otázka ji vrátila na zem.

„Izzy Stoweová,“ vyhrkla.

Udělal pár kroků směrem k ní.

Ustoupila a založila si ruce na prsou. Bylo to gesto napůl útočné a napůl obranné.

„A teď jste tady, v mém obývacím pokoji, protože...?“

„Pozval jste, tedy spíše vyzval, paní Evelyn Scotovou, aby se k vám dostavila. Protože vaši právníci neuspěli, máte v úmyslu se do toho vložit osobně a zastrašováním ji přimět, aby prodala svůj domek.“

Odvážná slova, pomyslela si. Až se otrásla, když si pomyslela, jak by si teď vedla Evelyn. Evelyn byla energická žena, ale byla už stará a člověk, jako byl pan Ricci, by ji dokázal snadno vyděsit. A upřímně – koho ne? Vypadal jako člověk, kterému není radno stavět do cesty překážky.

„Nepřeju si mluvit s nikým jiným než s paní Scotovou. Za vámi jsou dveře, slečno Stoweová.“

Izzy se nehýbala, ale podařilo se jí to jen s obrovským úsilím.

To je ale hulvát! pohoršila se v duchu. *Ale proč mě to překvapuje?* Člověk, který se neostýchá nutit starou ženu, aby prodala svůj domov, a používá k tomu zastrašovací obchodní taktiky, nebude člověk, jemuž jsou vlastní dobré mravy a zdvořilé a slušné chování, že?

„Evelyn mě pověřila, abych jednala za ni.“ Pořád stála na místě, ale dařilo se jí to jen s největším přemáháním. Nejraději by se otočila a utekla.

„A co vás k tomu opravňuje?“

„Jsme dávné přítelkyně a já se chci postarat –“

„Ona není schopná postarat se o sebe sama?“
nezdvořile ji přerušil. „Mí právníci tvrdí něco